

PENDERVIKOVI

*Letnja priča o četiri sestre, dva zeca
i jednom vrlo zanimljivom dečaku*

DŽINI BERDSOL

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Jeanne Birdsall

THE PENDERWICKS

A Summer Tale of Four Sisters,

Two Rabbits, and a Very Interesting Boy

Copyright © 2005 by Jeanne Birdsall

Jacket illustrations and interior illustrations

copyright © 2005 by David Frankland

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Bluija

SADRŽAJ

PRVO POGLAVLJE	<i>Dečak na prozoru</i> / 9
DRUGO POGLAVLJE	<i>Tunel kroz živicu</i> / 19
TREĆE POGLAVLJE	<i>SSSP</i> / 30
ČETVRTO POGLAVLJE	<i>Izvinjenje</i> / 37
PETO POGLAVLJE	<i>Novi junak</i> / 47
ŠESTO POGLAVLJE	<i>Zečevi i duge merdevine</i> / 59
SEDMO POGLAVLJE	<i>Pozajmljena garderoba</i> / 69
OSMO POGLAVLJE	<i>Rođendanska proslava</i> / 80
DEVETO POGLAVLJE	<i>Zapanjujuće vesti</i> / 94
DESETO POGLAVLJE	<i>Smelo bekstvo</i> / 104
JEDANAESTO POGLAVLJE	<i>Još jedno spasavanje</i> / 119
DVANAESTO POGLAVLJE	<i>Ser Barnabi Paterni</i> / 127
TRINAESTO POGLAVLJE	<i>Čas klavira</i> / 142
ČETRANAESTO POGLAVLJE	<i>Ponoćna avantura</i> / 155
PETNAESTO POGLAVLJE	<i>Iscepana knjiga</i> / 165
ŠESNAESTO POGLAVLJE	<i>Begunac</i> / 178
SEDAMNAESTO POGLAVLJE	<i>Pretposlednji dan</i> / 188
OSAMNAESTO POGLAVLJE	<i>Do sledećeg viđenja!</i> / 200

PRVO POGLAVLJE

Dečak na prozoru

JOŠ DUGO NAKON TOG LETA četiri sestre Pendervik i dalje su pričale o Arandelu. Sudbina nas je tamo odvela, kazala bi Džejn. Ne, već pohlepni gazda što je prodao kuću u kojoj smo letovali u Kejp Kodu, rekao bi neko drugi, verovatno Skaj.

Ko bi znao ko je tu u pravu? Ali bila je istina da je kuća na plaži koju su obično iznajmljivali prodana u poslednjem trenutku, što je Pendervikovima sasvim poremetilo planove za leto. Gospodin Pendervik okrenuo je sve telefone, ali u Kejp Kodu sve je već bilo rezervisano, te su njegove ćerke pomislile kako će čitav raspust provesti kod kuće u Kameronu, u Masačusetsu. Nije da one nisu volele Kameron, ali kakvo je to leto ako se ne otputuje na neko posebno mesto? A onda, sasvim neočekivano, gospodin Pendervik je preko nekih prijatelja čuo za jednu seosku kuću u Berkširskim planinama. Imala je mnogo spavaćih soba i veliki ograđeni boks za psa – savršeno za velikog, crnog, nezgrapnog, ljupkog Kucova Pendervika – i bila je slobodna za iznajmljivanje u avgustu, na tri nedelje. Gospodin Pendervik je ugrabio priliku, na neviđeno.

Nije imao pojma u šta će nas uvaliti, kazala bi Beti. Rozalinda je stalno govorila – Šteta što mama nije videla Arandel, silno bi joj se dopali vrtovi. A Džejn bi rekla – Ima mnogo lepših vrtova u rajju. A mama u rajju nikad neće naleteti na gospođu Tifton, dodala bi Skaj da nasmeje sestre. I zaista bi se sve nasmejale, pa bi se poveo razgovor o nečemu drugom sve dok neko ponovo ne bi pomenuo Arandel.

Ali sve je to tek pred nama. U vreme kad naša priča počinje, Beti su tek četiri godine, Rozalindi dvanaest, Skaj jedanaest, a Džejn deset. Voze se kolima sa gospodinom Pendervikom i Kucovom. Porodica se uputila u Arandel i, nažalost, zalutala.

„Beti je kriva“, reče Skaj.

„Nisam“, odvrati Beti.

„Naravno da jesi“, Skaj će. „Ne bismo se izgubili da Kucov nije pojeo mapu, a Kucov ne bi pojeo mapu da ti nisi sakrila sendvič u nju.“

„Možda je sudbina htela da Kucov pojede mapu. Možda ćemo otkriti neko predivno mesto dok lutamo“, kaza Džejn.

„Otkrićemo da ja poludim i poubijam svoje mlađe sestre kad predugo sedim s njima na zadnjem sedištu“, reče Skaj.

„Mir, četo!“ reče gospodin Pendervik. „Rozalinda, šta kažeš na neku igru?“

„Hajde da se igramo 'bila sam u zoološkom vrtu i videla sam'“, reče Rozalinda. „Bila sam u zoološkom vrtu i videla sam antilopu. Džejn?“

„Bila sam u zoološkom vrtu i videla sam i videla sam antilopu i bivola“, kaza Džejn.

Beti je sedela između Džejn i Skaj pa je bio red na nju. „Bila sam u zoološkom vrtu i videla sam i videla sam antilopu, bivola i gorilu.“

„Posle B ide V“, reče Skaj.

„E baš ne ide. Ide G“, reče Beti.

„Ma pusti, Skaj, sad si ti na redu“, kaza Rozalinda.

„Nema smisla da se igramo ako ne radimo kako treba.“

Rozalinda, koja je sedela na prednjem sedištu pokraj gospodina Pendervika, okrenula se i uputila Skaj strog pogled starije sestre. Neće to mnogo vredeti, znala je Rozalinda. Na kraju krajeva, Skaj je samo godinu dana mlađa od nje. Ali možda će je učutkati bar na toliko da se Rozalinda usredsredi na to kuda idu. Stvarno su dobro zalutali. Putovanje je trebalo da traje sat i po vremena, a oni se voze već tri sata. Rozalinda pogleda u oca za volanom. Naočare su mu klizile niz nos, a pevušio je svoju omiljenu Betovenovu simfoniju, onu o proleću. Rozalinda je znala da to znači da njen otac razmišlja o biljkama – bio je profesor botanike – a ne o tome kuda vozi.

„Tata“, reče ona, „čega se sećaš s mape?“

„Trebalo je da prođemo kraj nekog gradića Frejmlija, onda skrenemo dva puta i potražimo Ulicu Staford broj jedanaest.“

„Zar nismo prošli Frejmlj pre nekog vremena? I gle“, reče ona pokazujući prstom kroz prozor, „prošli smo već i kraj onih krava.“

„Imaš oštro oko, Rozi“, reče on. „Ali nismo li prošli put išli u suprotnom smeru? Možda ćemo sad izbiti na pravi put.“

„Nećemo, jer su ovde svuda unaokolo samo polja s kravama, sećaš se?“

„Ah, da!“ Gospodin Pendervik zaustavi kola, okrenu ih i pođe u drugom smeru.

„Moramo da pronađemo nekog ko će nas uputiti kuda da idemo“, reče Rozalinda.

„Moramo da pronađemo helikopter koji će nas izvući odavde!“ reče Skaj. „A ti skloni ta tvoja glupa krila od

mene!“ Obračala se Beti, koja je, kao i uvek, nosila omiljena joj narandžasto-crna leptirova krila.

„Nisu glupa!“, reče Beti.

„Av-av!“, ogłosi se Kucov sa svog mesta među kutijama i koferima u dnu kola. U svakoj je raspravi stajao na Betinu stranu.

„Umorni i izgubljeni, odvažni istraživači i njihova verna zver stadoše da raspravljaju među sobom. Samo je Sabrina Star ostala smirena“, reče Džejn. Sabrina Star bila je glavna junakinja knjige koju je Džejn pisala. Stalno je nekog spasavala. U prvoj knjizi spasla je cvrčka. Potom su usledile *Sabrina Star spasava vrapče*, *Sabrina Star spasava kornjaču*, i najnovija *Sabrina Star spasava mrmota*. Rozalinda je znala da Džejn traga za idejom koga će Sabrina sledećeg spasti. Skaj je predložila krokodila ljudoždera koji će pojesti junakinju i tako okončati serijal, ali ostali članovi porodice izvikali su se na nju i učutkali je. Oni su uživali u Džejninim knjigama.

Sa zadnjeg sedišta začu se glasno *uh*. Rozalinda se osvrnu da vidi da nije izbilo nasilje, ali to se samo Beti mučila u dečjem sedištu – pokušavala je da se izvije da vidi Kucova. Džejn je nešto zapisivala u omiljenoj plavoj beležnici. Znači, obe su dobro. Samo je Skaj naduvavala obraze imitirajući ribu, što je značilo da se dosađuje više no što se Rozalinda pribojavala. Bilo bi dobro da uskoro pronađu tu seosku kuću.

Rozalinda tad opazi neki kamion koji je stao uz put. „Stani, tata! Možda će znati da nas upute.“

Gospodin Pendervik stade i Rozalinda izađe iz kola. Sad je videla da je na vratima kamiona, s obe strane, velikim slovima bilo ispisano PARADAJZ. Pokraj kamiona nalazio se drveni sto prepun krupnog crvenog paradajza, a za stolom je stajao neki starac u izlizanim farmerkama i zelenoj majici s natpisom izvezenim na džepu – HARIJEV PARADAJZ.

„Hoćete li paradajza?“, upita on.

„Pitaj je li čaroban!“, začu Rozalinda. Krajičkom oka opazila je Skaj kako uvlači Džejn s prozora u kola.

„Moje mlađe sestre“, pomirljivo reče Rozalinda starcu.

„Ja sam ih imô šes’.“

Rozalinda pokuša da zamisli kako je to imati šest mlađih sestara, ali javila joj se samo slika sestara pretvorenih u bližnakinje. Stresla se i kazala: „Vaš paradajz deluje izvrsno, ali meni zapravo treba neko da mi pokaže put. Tražimo Ulicu Staford broj jedanaest.“

„Arandel?“

„Ne znam ja ni za kakav Arandel. Treba da iznajmimo seosku kuću na toj adresi.“

„To ti je Arandel, kuća gospođe Tifton. Predivna žena. I dozlaboga ohola.“

„O, bože!“

„Biće vam dobro. Tamo vas čeka nekoliko prijatnih iznenađenja. Ipak, moraćete da obuzdate malo onu plavu“, reče on i pokaza glavom ka kolima gde su sad i Skaj i Džejn virile kroz prozor i prisluškivale. Čulo se i Betino prigušeno gundanje jer su je zgnječile.

„A što baš mene?“, doviknu Skaj.

Čovek namignu Rozalindi. „Uvek prepoznam đavolane. I sâm sam bio takav. E sad, reci tati da pođe malo napred ovim putem, nek skrene u prvu levo, pa onda odmah desno, i nek potraži broj jedanaest.“

„Hvala vam“, reče Rozalinda i okrete se da ode.

„Čekaj malo.“ Starac ubaci pet-šest paradajza u papirnatu kesu. „Uzmi ovo.“

„O, stvarno ne mogu“, reče Rozalinda.

„Nego šta nego da možeš. Reci tati da je to poklon od Harija.“ Starac pruži Rozalindi kesu. „I još nešto, mlada damo. Ti i tvoje sestre bolje se držite podalje od vrtova gospođe Tifton. Osetljiva je na njih. Pojedite paradajz u slast!“

Rozalinda se vrati u kola s kesom. „Jesi li ga čuo?“

„Pravo, pa levo, pa desno, pa da potražim broj jedanaest“, reče gospodin Pendervik i upali auto.

„Kakav je to Arandel pominjao?“, upita Skaj.

„I ko je gospođa Tifton?“, zapita Džejn.

„Kucov mora da piški“, reče Beti.

„Sad ćemo, dušo“, reče Rozalinda. „Tata, ovde, skreni levo.“

Nekoliko trenutaka kasnije skrenuli su u Ulicu Staford, a onda gospodin Pendervik najednom zaustavi kola i svi se zapiljiše u čudu. Kakvu je seosku kuću za iznajmljivanje očekivala porodica? Prijatnu oronulu kućicu sa nekoliko saksija geranijuma u dvorištu. Čak ni ono što im je Hari, prodavac paradajza, kazao nije promenilo njihova očekivanja. Ako je iko uopšte o tome razmišljao, zamišljao je da ohola gospođa Tifton živi u kućici do njihove i da gaji povrće u brižljivo ograđenoj bašti.

Ali nisu to ugledali. Videli su dva velika, elegantna kamena stuba. U jednom je bilo urezano BROJ JEDANAEST, a na drugom ARANDEL. Iza stubova vijugao je prilazni put koji se gubio u daljini, oivičen s obe strane dvostrukim redom topola. A iza topola nalazio se prekrasno održavani travnjak sa ponekim lepim stablom. Nije bilo kuće na vidiku.

„Au!“, uzviknu Skaj.

„Seoske kuće nemaju ovakvo dvorište“, reče Rozalinda.

„Tata, jesi li siguran da si dobro upamtio adresu?“

„Sasvim siguran“, odgovori gospodin Pendervik.

Skrenuo je i polako se povezao putem koji je krivudao i krivudao, pa su Pendervikovi pomislili da nikad neće stići do kraja. Ali konačno stigoše do poslednje krivine, prodoše topole i Rozalindini se strahovi obistinili. „Tata, ovo nije seoska kuća.“

„Nije, slažem se. Ovo je vila.“

I jeste bila, nasred francuske bašte nalazila se ogromna vila. Sagrađena od sivog kamena, imala je mnoštvo kula, balkona, terasa i kupola koje su štrčale sa svih strana. A vrtovi! Bilo je tu i fontana i živice u cvatu i mermernih statua, i to samo u delu koji su Pendervikovi videli s prilaznog puta.

„Iskrpljeni putnici pred sobom ugledaše boravište dostojno kralja. Kejz Paravel! Eldorado! Kamelot!“, reče Džejn.

„Šteta što nismo kraljevi“, kaza Skaj.

„Opet smo se izgubili“, obeshrabreno reče Rozalinda.

„Glavu gore, Rozi“, reče gospodin Pendervik. „Evo ide neko koga možemo da pitamo.“

Iza velike statue Kupidona i Venere pojavio se jedan visoki tinejdžer gurajući kolica. Gospodin Pendervik spusti prozor na kolima, ali pre nego što je stigao da pozove dečaka, iz dna kola začu se poznato krkljanje.

„Kucov će da povraća!“, ciknu Beti.

Sestre su znale šta treba da rade. U tren oka su izletele napolje, obišle kola i povele sirotog Kucova do ivice puta. Povratio je po Džejinim patikama.

„O, Kucove, kako si mogao?!“, zakuka Džejn gledajući u bele duboke patike, ali on je već odlutao da onjuši neko žbunje.

„I nije tako strašno kao onda kad je pojeo picu iz kante za smeće“, reče Skaj.

Beti čučnu da pregleda povračku. „Nema mape“, reče ona upirući prstom.

„Ne diraj to!“, povika Rozalinda. „A ti, Džejn, prestani da otresaš patike. Prskaš na sve strane. Svi ostanite na mestu dok se ne vratim.“ Otrčala je do kola po papirne maramice.

Momak s kolicima došao je do prilaznog puta, a gospodin Pendervik je izašao iz kola i sad je razgovarao s njim. „Vidim da duž puta ima i biljaka *Linnaea borealis*. Čudno mesto za njih. Ali mene naročito zanima *Cypripedium arietinum*, ako

znaš gde bi mogla da se nađe. Ta biljka voli močvarno tlo, senovita mesta...“

Rozalinda zavuče glavu u kola i poče da pretura po prtljagu. Njen otac je pominjao biljke po latinskim nazivima, što je značilo da je radostan. Ponadala se da se dosetio i da upita dečka za put. Taj je dečko bio sladak. Imao je osamnaest, možda devetnaest godina, svetlosmeđu kosu, koja mu je štrčala ispod bejzbol kape *Red soksa*. Rozalinda izviri iza kola i krišom mu pogleda ruke. Njena najbolja drugarica Ana uvek je govorila da se na osnovu ruku može o ljudima štošta reći. Momak je nosio baštenske rukavice.

Papirni ubrusi su se nalazili iza kompjutera gospodina Pendervika, a ispod fudbalske lopte. Rozalinda uze nekoliko i odjuri natrag do sestara. Džejn i Skaj nabacivale su lišće po kucinoj povrački.

„Sećate li se kad je ukrao krempitu s limunom sa baštenskog stola Gajgerovih? E tad se baš ispovraćao“, reče Skaj.

„A onda kad je ukrao čitavu veknu od mesa iz frižidera? Dva dana je bolovao“, reče Džejn.

„Pst!“, reče Rozalinda dok je brisala Džejnine patike. Prilazili su im gospodin Pendervik i momak.

„Devojčice, ovo je Kegni“, reče gospodin Pendervik.

„Zdravo!“, reče Kegni uz širok osmeh. Skinuo je rukavice i gurnuo ih u džepove farmerki. Rozalinda se pomno zagledala u njegove šake, ali njoj su izgledale sasvim obično. Poželela je da je Ana s njom.

„Kegni, ove četiri cure moj su ponos i dika. Ova plavokosa je moja druga ćerka Skaj...“

„Plavo nebo, plave oči“, * reče Skaj i širom otvori plave oči da ih pokaže.

* Njeno ime na engleskom znači nebo. (Prim. prev.)

„Tako ćeš upamtiti koja je ona“, reče Džejn. „Plave oči i ravna plava kosa. Mi ostale sve imamo iste smeđe oči i crnu kovrdžavu kosu. Ljudi stalno mešaju mene i Rozalindu.“

„Ne mešaju. Ja sam mnogo viša od tebe“, reče Rozalinda bolno svesna ne samo da drži papirne ubruse uprljane povraćkom već i da nosi majicu s natpisom *Osnovna škola Vajldvud* preko grudi. Što li ju je obukla? Nije želela da ljudi misle kako je još u nižim razredima. U septembru će poći u sedmi.

„E pa da, ova visoka je Rozalinda, moja najstarija ćerka, ona niska je Džejn, a...“ Gospodin Pendervik se osvrnuo oko sebe.

„Onamo“, reče Džejn pokazujući na narandžasto-crna krila što su štrčala iza drveta.

„A ono je Beti, stidljivko. A sad, četo, lepe vesti. Ipak smo na pravom mestu. Kegni je baštovan ovde, u Arandel Holu – tako se zove ovo imanje – i očekivao nas je. Naša kuća se nalazi u dnu imanja.“

„Nekada je to bila gostinska kuća glavne kuće“, reče Kegni. „U staro vreme, dok su general i gospođa Frejmlji bili živi. Sad je ovde mirnije otkako je imanje preuzela gospođa Tifton.“

„Gospođa Tifton!“, povika Džejn, a rekla bi još nešto da joj Rozalinda nije zarila lakat u rebra.

„Dobro, cure, hajde da krenemo“, reče gospodin Pendervik. „I, Kegni, hajde da uskoro porazgovaramo o domaćem bilju.“

„Da, voleo bih“, reče Kegni. „A sad, da biste stigli do kuće, pođite onim putem s leve strane, i idite njim dok ne prođete garaže i ne uđete u francusku baštu. Videćete engleski vrt s leve strane, a grčki paviljon s desne, a onda ćete se voziti kraj živice. Kuća je nekih stotinak metara dalje. Žuta je. Ne možete je promašiti. A ključ je ispod otirača.“

Rozalinda je povela Beti, Skaj dovede Kucova i uskoro su se svi, osim Džejn, ponovo našli u kolima i bili spremni da krenu. Ona je stajala na prilaznom putu i zurila u vilu Arandel.

Rozalinda se nagnu kroz prozor. „Džejn, hajde.“

Džejn se nerado okrenu od vile. „Učinilo mi se da sam videla nekog dečaka tamo gore na prozoru. Posmatrao nas je.“

Skaj se nagnu preko Beti i prignječi je, pa pogleda kroz Džejnin prozor. „Gde?“

„Tamo gore“, reče Džejn i upre prstom. „Poslednji red, s desne strane.“

„Tamo nema nikoga“, reče Skaj.

„Sklanjaj se s mene“, kaza Beti.

Skaj se vrati na svoje sedište. „Pričinilo ti se, Džejn.“

„Možda. Mada ne verujem“, uzvratila Džejn. „Ali bilo da jeste, bilo da nije, dao mi je dobru ideju.“

DRUGO POGLAVLJE

Tunel kroz živicu

SEOSKA KUĆA ARANDEL ne samo da je bila žuta već to beše najkremastija, najputerastija žuta boja koju su Pendervikovi ikad videli. Bila je sve što jedna seoska kuća treba da bude – mala i udobna, sa tremom, ružičastim ružama puzavicama i mnogo drveća da pravi hlad.

Ključ je bio ispod otirača, baš kao što im je Kegni rekao da će biti. Gospodin Pendervik otključa vrata i porodica nagrnu u kuću. Ako je to uopšte moguće, unutrašnjost kuće bila je još čarobnija od spoljašnjosti, sva u lepim nijansama zelene i plave i sa udobnim nameštajem suviše čvrstim da bi se oštetio, osim ako se baš ne potruđiš. Pokraj dnevne sobe nalazila se udobna radna soba sa velikim pisaćim stolom i kaučom za spavanje, koju je gospodin Pendervik odmah uzeo za sebe, rekavši kako želi da bude što dalje od razularene gomile.

Sad je bilo vreme da sestre odu na sprat i izaberu sobe.

„Ja prva biram!“ Skaj pođe ka stepenicama s koferom u ruci.

„Nije fer!“, reče Džejn. „Nisam ni pomislila na to.“

„Tako je. Ja sam se prva setila, i zato ja prva biram“, reče Skaj, koja je bila već na pola puta do sprata.